

i alle Lande, og jeg kan derfor ikke flaae mig til No med den Fortrøstning, at Samtlige, hvorum der her er Tale, vilde, naar det beroede paa deres gode Villie, tage det fornødne Hensyn til de Clausuler, der ere optagne i deres Erectionsbreve, naar der ikke paalaa dem nogen juridisk Tvang dertil. Naar det tillige er indvendt, at disse Bestemmelser ikke lode sig beregne, da er det ganske vist; men naar man tillige har søgt at finde en Mangel i Redactionen af Forslaget, saaledes som for Exempel, den sidste ærede Taler (Mourier), der igjen idag har vist sin store Grad af Færdighed i at gjøre Stileretelser, da lader han til at have forstaaet Slutningen af Indstillingspunktet 1 under Nr. 3, ligesom Justitsministeren, og det er da ikke saa underligt, at de komme til den Fortolkning, de ere komne til; thi Justitsministeren sagde, at de tilsigtede Fordele ikke kunde conserveres for Bønderne som Selveiere, deri har han fuldkommen Ret, men det indeholder Forslaget slet ikke; det gaar ud paa, at disse Fordele skulle, ikke conserveres, men komme dem til gode. Jeg kan ikke forstaae den Fortolkning af disse Ord, den ærede 6te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier) har gjort gjældende, idet han kalder det en Mangel, at det skal nødvendigviis være de tilsigtede Fordele, der skulle komme Bønderne tilgode; thi, naar der er givet dem visse Fordele i Erectionsbrevet, maa det naturligviis være dem, og ikke andre, der ikke staae i Erectionsbrevet, der skulle komme dem tilgode; thi dette vilde være aldeles vilkaarligt, og, fordi man siger, det skal komme Bønderne tilgode, er det slet ikke sagt, at det skal skee paa den selysamme Maade, som hidtil, men kun, at det skal komme dem tilgode. Naar Gaarden sælges, er det naturligviis i Salgsprisen for Gaarden, at disse Fordele skulle komme dem tilgode. Det synes jeg er soleklart. Det er overhovedet ganske besynderligt at lægge Mærke til den Maade, hvorpaa man har argumenteret i denne Sag fra først til sidst; jeg mener ikke alene med Hensyn til dette enkelte Forslag, men i hele den Sag, vi saa ofte have havt for, om Bevillinger for Lehnbesidderne til at sælge; thi man siger bestandigt, vi behøve ikke at tage Bestemmelser om

Fæstebøndernes Ret; thi den vilde de faae alligevel af Lehnbesidderne, men, saasnart vi opstille Forslag, der skulle sikke disse vedkommende Fæstere et saadant Gode, saa indvender man derimod, at de ere ikke klart nok affattede; „thi“ siger man „Lehnbesidderne kunne omgaae dem.“ Man forudsætter altsaa en Uvillie hos Lehnbesidderne til at gaae ind derpaa; thi, have de ikke Uvillie derimod, hvorfor skulde de da søge at omgaae dem? Alene for at holde en saadan Bestemmelse ude, siger man, at Lehnbesidderne selv ere velindede, og at man derfor ikke behøver saadanne Bestemmelser. Jeg synes, at man argumenterer her fuldkommen imod sig selv. Allerede dette, synes det mig, maa overbevise Thinget om, at det ingenlunde er overskødigt at vedtage en Bestemmelse som den foreslaaede i Loven, thi saa er man sikker paa, at den kommer til Anvendelse, medens man ikke er sikker derpaa, naar man ikke optager den. Efter saaledes at have ytret mig om selve Forslagene, skal jeg, da den ærede Formand har sagt, at det ogsaa er hele Loven, tilligemed Ændringsforslagene, der ligger til Forhandling, gaar ind paa at udtale mig med Hensyn til Loven i sin Heelhed. Jeg kan da strax tiltræde den Erklæring, den ærede Rigsdagsmand, der sidder foran mig, fra Sorø Amts 1ste District (Spandet), har givet, at ville stemme for begge Ændringsforslag, men, hvad enten de blive antagne eller ikke, stemme imod Loven, og der er 2 Hovedgrunde for mig til at gjøre dette. De flere mindre væsentlige Grunde skal jeg ikke opholde mig ved, thi de ere klart og bestemt fremsatte, endogsaa for ganske nylig, navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2det District (Sørensen), hvortil jeg henholder mig. Mine 2 Hovedgrunde skal jeg derimod tillade mig at udtale. Den første er Hensynet til Grundlovens § 32, som siger, „at vedkommende Regjeringsmyndigheder kun maa meddele saadanne Bevillinger og Undtagelser fra de nu gjældende Love, som ifølge hidtil gjældende Regler have været i Brug“. Nu har jeg spurgt mig selv, om da virkelig saadanne Bevillinger til Lehnbesidderne til at sælge deres Gods til fri Eiendom for Grundlovens Udstedelse ifølge de gjældende Regler have været i Brug, og